НИНА РЕЈН

ПРИСТАНАК

Режија:
НЕБОЈША БРАДИЋ

Нина Рејн (Nina Raine)

ПРИСТАНАК (Consent)
Превод са енглеског: Ивана Димић

Редитељ: **НЕБОЈША БРАДИЋ**

Сценограф: Марија Јевтић
Костимограф: Марина Меденица
Композитор: Зоран Ерић
Лектор: др Љиљана Мркић Поповић
Стручни консултант: др Ђорђе Сибиновић

Организатор: Јелена Фатић
Асистент организатора: Теодора Барић

Играју:

Кити: **ТАМАРА ДРАГИЧЕВИЋ**
Рејчел: **ЈОВАНА ГАВРИЛОВИЋ**
Гејл/ Лаура: **СОФИЈА ЈУРИЧАН**
Едвард: **БОЈАН ЖИРОВИЋ**
Џејк: **БРАНИСЛАВ ТРИФУНОВИЋ**
Тим: **МАРКО ГРАБЕЖ**
Зара: **ЈЕЛЕНА СТУПЉАНИН**

Инспицијент: Милица Бошковић
Суфлер: Анка Милић

Дизајн светла: Радомир Стаменковић
Дизајн звука: Драган Стевановић - Багзи
Маска и шминка: Дубравка Бушатлија

Позориште Атеље 212
Сезона 2021/22.
Сцена Мира Траиловић
Премијера: 03. 11. 2021.

ПРИСТАНАК

Зашто је правда слепа? Да ли је увек непристрасна? Има ли често сужене видике? Адвокати, који су истовремено пријатељи, заузимају супротстављене стране у случају силовања. Главни сведок је жена-жртва, чији је живот наизглед веома далеко од њихових.
Међутим, турбулентна динамика и туробност њеног живота неприметно се прелива у односе између ривала на послу и пријатеља, њихове судбине се заплићу и мењају под пољбом компетитивних верзија истине.
Пристанак, моћна, болна али и забавна драма Нине Рејн, проверава доказе са сваке стране и доводи грчку богињу Немезис у савремени капиталистистички свет, да непогрешиво усмери своју праведну срџбу и подели свима оно што им припада.
Написан бритким језиком, паметан и вишеслојан комад Нине Рејн бави се актуелним темама, посебно блиским интерперсоналним односима који се турбулентно преплићу и у професионалним и личним зивотима младих људи који су главни актери.
Пристанак је премијерно изведен у лондонском Националном театру 2017, да би наредне сезоне био пребачен у Харолд Пинтер театар на Вест Енду.
Ова „напета, забавна модерна трагикомедија" (Daily Telegraph) помно посматра закон, док савремене односе ставља на оптуженичку клупу.

НИНА РЕЈН

Нина Рејн је енглеска драмска списатељица и позоришна редитељка.

Написала је и комаде: Бах и синови (*Bach & Sons*, Бриџ театар, Лондон, 2021), Приче (Stories, Национални театар, 2018), Земља тигра *(Tiger Country,* Хампстед театар, Лондон, 2011), Племена *(Tribes,* Рojал Корт, Лондон, 2010), Зец (*Rabbit*, Вест Енд, 2006).

Добитница је награда Ивнинг стандарда за најперспективнијег аутора 2006. године, Драма деска и Њујоршког круга критике.

Њене драме су извођене у Лондону, Њујорку, Лос Анђелесу, Чикагу, Мелбурну, широм Европе и света, превођена је на италијански, немачки, јеврејски, јапански, корејски, хрватски, естонски, португалски, шпански и шведски.

НИНА РЕЈН О ПРИСТАНКУ

После Вајнстина, у #MeToo и I Believe Her ери, ова драма сигурно има посебан вајб који струји кроз њу. Не бих рекла да је то само због поруке, са којом сам иначе задовољна, зато што не мислим да представа треба да навија само за једну страну. Мислим да би требало да отвори проблеме, а не да их лепо веже са све машном.
Ја мислим да никада нисам имала комад који тако одговара тренутку у коме се налазимо. Мрзим идеју писања драме о Брегзиту; тако некако одмах, као непосредан одговор. Мени треба доста времена да напишем текст. Обично моје припреме трају јако дуго, ја га „крчкам" годинама, што значи да не могу да одговорим на актуелне догађаје, али у овом случају тајминг је био одговарајући. Као вино које дуго стоји у подруму, али га изнесете у правом тренутку и буде пун погодак.

https://www.nationaltheatre.org.uk/blog/nina-raine-consent

ОТВОРЕНО ДИСКУТОВАТИ У ПОЗОРИШТУ О ОНОМЕ ШТО СЕ ТИЧЕ МНОГИХ

Поново радите на више фронтова. Након објављивања књиге „Пут до позоришта", вратили сте се у театар. Зашто сте одабрали да поставите на сцену дело Нине Рејн?

Негде сам прочитао да Одељење за силовање у Великој Британији има више од 3000 позива недељно и да је веома тешко добити потврду да се догодило силовање. Од тог броја, казну добија 5,7%. Ако се досуди казна, она износи максимум пет година. Не знам какве су бројке код нас, али постоји огроман јаз између пријава и суђења за случајеве силовања. Потребно је много времена да би се стекло поверење надлежних, те да осумњичени стварно буде пријављен и оде на суд. Жртва треба да прође медицинске, а затим и све остале процедутре. То је веома тешко, и многе, застрашене, одустају. Случај се тиче многих па је потребно успоставити форум, као што то чини драма, те о томе отворено дискутовати – рецимо у позоришту. Зато сам се присетио комада Нине Рејн који је написан пре *МеТоо* афера и случајева који су се догодили код нас. О „Пристанку" сам разговарао с Новицом Антићем, управником Атељеа 212, који је у овом тексту препознао линију ангажмана која кореспондира с репертоаром овог позоришта, и сада смо ту.

Шта вам је било најинтригантније и колико кореспондира са садашњим тренутком?

Радња се дешава међу адвокатима који су међусобно пријатељи. Кад сретнете адвокате који се баве случајевима силовања или крвним деликтима, откривате да они личе на докторе у хитној помоћи – склони су црном хумору, без кога не би могли да раде свој посао. Највећи изазов био је да „уђемо" у што већи број случајева да бисмо пронашли много малих детаља стварности и спојимо их у целину. То ће нам омогућити да радња из лондонског апартмана лако буде пресељена у Београд.

Како теку пробе?

Пробе реализујемо у условима поштовања мера и чувања свог и здравља својих ближњих. Колико год нам тешко пада, то је цена рада у околностима пандемије. Захваљујући глумачкој посвећености и креативности, сваким даном „љуштимо лук" и откривамо нове слојеве комада. Француски редитељ Трифо је рекао: „Ви радите тако да реакције публике буду саставни део ваших филмова". Трудим се да ослушнем те будуће реакције.

Какви су ваши утисци?

Већ првих дана проба наметнула се аналогија између глумачке и адвокатске

професије. Наиме, постоји нешто што спаја и раздваја адвокате и глумце, а то су истинитост и аутентичност. Због императива победе адвокати често бришу истину, правду и аутентичност. Оно што се из једне перспективе зове злочини против човечности или злодело, из другог угла може да буде представљено као жаљења вредна погрешка или несрећни случај. То глумачка екипа Пристанка веома добро зна.

Глумачка подела ће посебно привући публику.
Они већ сада носе репертоар, не само свог позоришта, а то ће чинити и у годинама које долазе. Промишљени су, даровити – речју: модерни су глумци.

Из интервјуа са Небојшом Брадићем
Аутор: Сузана Судар
nova.rs, октобар 2021.

Фото: Јаков Симовић

НЕБОЈША БРАДИЋ

Редитељ, уметнички директор и управник Крушевачког позоришта1981 до 1996, управник Позоришта Атеље 212 (1996/97), управник Народног позоришта у Београду (1997-1999), управник Београдског Драмског позоришта (2000 - 2008), министар културе Републике Србије (2008-2011). уметнички директор Књажевско српског театра (2011- 2014) и главни и одговорни уредник Културно уметничког програма РТС. (2015-2019).
Предавао је Глуму на Академији лепих уметности. Основао је Београдски фестивал игре, Дунавфест и Антика фест. Уредник је Ars scene у IP Clio.

Режирао је више од 90 драма, опера, мјузикала и балета у српским, хрватским, босанским словеначким, грчким, и бугарским театрима. Извођене су му драме: Мој брат, Ноћ у кафани „Титаник", Принцип Суперстар, а на извођење чека Тесла, изуметник. Драматизовао је прозу Андрића, Селимовића, Ћосића, Селенића, Киша и Пекића. Писао је сценарија за филмове и радио драме, радио сценографије, објављивао текстова на теме културне политике и позоришта. Аутор је књиге Пут до позоришта.

Међу најзначајнијим наградама су: Стеријине награде за адаптацију, драматизацију и режију представа Дервиш и смрт, Проклета авлија и Златно руно, награде за режију на Сусретима „Јоаким Вујић“ и фестивалима БиХ позоришта, награда „Златни витез“ у Москви, награда за најбољег југословенског позоришног менаџера и награда “Стефан Првовенчани”.

Присилна изолација током пандемије пелцовала га је против инфекције сумње у себе, модних хирова, трошности парохијјалне мере, бриге за каријером и криза које нападају већину позоришних стваралаца. Али, уверило га је и да је све оно што је позоришту постигнуто није дошло из теоријских разматрања, већ из сталне праксе на пробама и представама.

ШТА СМО МИ КАО ДРУШТВО СПРЕМНИ ДА ЧУЈЕМО

Шта нам стоји на путу разумевања да се сексуално насиље дешава много чешће него што ми мислимо и да у нашем друштву деца бивају злостављана од блиских људи?

– Један од разлога је очигледан – сви желимо да верујемо да се ужасне ствари не дешавају некоме ко је нама близак, већ неком другом који је негде далеко. Сусрет са тућом траумом нас ретрауматизује, суочава нас са лицем зла и спознајом да људи, који су можда и блиски нама, имају капацитета да чине ужасна злодела. Једино што насилник очекује од очевидаца јесте да не урадимо ништа – да не чујемо шта нам жртва говори, не видимо његову патњу и не причамо о томе. А једино што жртва тражи од нас јесте да са нама подели терет патње. Њој је потребна подршка на више нивоа да би проговорила – породична, пријатељска и друштвена. Питање шта нас спречава да јој поверујемо и зашто особе које су преживеле било коју врсту трауме, као и трауму сексуалног злостављања ћуте, директно је у вези са тим колико и шта смо ми као друштво спремни да чујемо – оцењује наша саговорница и наглашава да је процес обелодањивања трауматичног догађаја дуготрајан.

Подсећа да постоје многобројне предрасуде о сексуалном злостављању деце, а једна од најчешћих гласи да је злостављач особа коју дете не познаје, већ „монструм из мрака", да разговор о трауми коју је доживело само погоршава ситуацију, као и да је оно што се дешава детету приватна ствар породице.

– Већина злостављача нема психопатологију коју очекујемо – они нису „монструми", а ипак то јесу. То су наши очеви, браће, стричеви и комшије, а многи од њих су у својој личној историји имали епизоде злостављања, алкохолизма и насиља. Треба имати на уму да ће сваки насилник покушати да оспори веродостојност особе која је доживела насиље или ће барем настојати да осигура да нико не чује њен вапај. А ако она ипак проговори, крећу оптужбе да лаже или да је сама одговорна за ту ситуацију. Деца су лаке жртве јер су најрањивији чланови друштва. Она су обесправљена, одрасле особе над њима имају потпуну контролу и са њима се може лако манипулисати. Због тога злостављање деце остаје највећи друштвени и политички изазов у свим друштвима света – закључује др Роловић.

Из интервјуа са доктором психолошких наука Јелисаветом Сањом Роловић
Политика 08.10.2021.
Аутор: Катарина Ђорђевић

Ђорђе Д. Сибиновић
СИЛОВАЊЕ: ПРАКТИЧНА НАСТАВА ПОСРНУЛЕ КУЛТУРЕ

Полазиште које заузима текст Нине Рејн док бира "феномен силовања" и као предмет али и као савршену метафору, чини се непогрешиво: она читаву ствар ситуира у правнички дискурс. Тиме постиже вишеструке, једновремене делотворне учинке драме: бласфемични оквир друштвене пажње и реакције на противправна понашања, функционалну гаранцију правичности у односу на све присутнију анархичност социјалне разлабављености и растегљиву издржљивост нормативне постојаности на исте вредности у односу на место са којег у њима учествују појединци и реагују институције.

У веома ефектној поставци бинарне опозиције, у првом делу драме, професионално и социјално стратификовани учесници као посматрачи са ограниченим учешћем, обликују накнадни изглед феномена силовања заузимајући веома блазирана вредносна стајалишта, да би у другом делу комада, веома једноставним решењем промене места у односу на проблематизовано жариште, они радикално променили базичне, очекивано стабилне, непроменљиве аксиолошке позиције о истим стварима.

Сви ефекти показаног наспрам маниризма казаног говоре више од хиљаду стручних анализа. Јасно као на длану, ауторка показује да је оживљавање атавистичког наслеђа насиља интензивнији фактор артикулације карактера од свих социјалних атрибута, односа моћи и социјалне интелигенције, асертивности и сналажљивости.

Избор правничког дискурса је изузетан метафорички добитак јер паралелно са емпатијским придруживањем жртви у гледаоцу, оживљава личну драму сопствене изложености насиљу, које гледалац свакодневно трпи од све веће и незаустављиве тоталитарности идеолошког које се, без обзира на врсту, нужно претвара у насиље и завршава у силовању сваког од нас. Незамисливо је здравом разуму пристати на стабилизацију и јачање лицемерја културе у којој силовање почиње са места на којем је важније сакрити доказе него променити понашање.

ПРОДУКЦИЈА И ТЕХНИЧКА РЕАЛИЗАЦИЈА

Технички менаџер: ВОЈИН БУТКОВИЋ
Менаџер технике и информационих технологија: ГОРАН МИРКОВИЋ
Дизајнер: МАРИЈА ЈЕВТИЋ

СЦЕНСКА ОПРЕМА
Кројачки радови: ЉИЉАНА МИЈАИЛОВИЋ
Столарски радови: МИЛАН ЦВЕТКОВИЋ
Браварски радови: АНДРЕЈА ПЕТРОВИЋ
Асистент дизајнера-оператер: АЛЕКСАНДАР ТЕРЗИЋ
Набавна служба: ПЕТАР ВЕЉКОВИЋ

СЦЕНСКА ТЕХНИКА
Шеф позорнице: ВУЧЕ ВУЧЕТИЋ
Помоћник шефа позорнице: АЛЕКСАНДАР ЂУРЂИЋ, МИЛОШ ЋИРИЋ
Цуг мајстор: ЗОРАН СИМИЋ, ТОМИСЛАВ РАДОСАВЉЕВИЋ
Декоратери: ДРАГАН ЋИРОВИЋ, МИЛОВАН МИЛОВАНОВИЋ,
МИША МУРАТОВСКИ, НОВИЦА ЈОВАНОВИЋ, МИЛАН СТАНОЈЕВИЋ
Шеф транспорта: МИЛОШ ЂОРЂЕВИЋ
Транспорт: ЗОРАН ЈАНКОВИЋ, ЈОВАН ЂОКИЋ, ИВАН ПУТНИКОВИЋ
Главни реквизитер: САША ПИВАЉЕВИЋ
Реквизитери: МИЛАН РАДОВИЋ, ДЕЈАН СТОЈИЉКОВИЋ, ДРАГАНА РИСТИЋ
Главни шминкер: ДУБРАВКА БУШАТЛИЈА
Шминкери: ИВАНА ЈОВАНОВИЋ, ЈОВАНА СИМИЋ
Шеф гардеробе: ГРОЗДАНА СТАНОЈЕВИЋ
Гардеробери: БРАНКО ПЕТРОВИЋ, СЛОБОДАНКА ПЕТРОВИЋ
Шеф расвете: РАДОМИР СТАМЕНКОВИЋ
Расвета: ДРАГАН МАСЛАРЕВИЋ, МАРКО ЂОКИЋ, ДУШКО КОВАЧЕВИЋ, МАРКО ПАВЛОВИЋ
Шеф звука: ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ – БАГЗИ
Звук: МИРОСЛАВ ПЕТРУЉЕВИЋ, ЛИДИЈА МИРОВИЋ
Видео: МАТИЈА ЈОВАНОВИЋ

Фотографије: БОШКО ЂОРЂЕВИЋ
Дизајн плаката и програма: МАРИЈА ЈЕВТИЋ
Организатор продаје: ЕМИЛ ДЕМИРИ
Референт маркетинга, ПР: БИЉАНА ШЕГО
Шеф маркетинга: ЈОВАНА БУЛАТОВИЋ
Организатор пројекта: ЈЕЛЕНА ФАТИЋ
Драматуршкиња: ЈЕЛЕНА МИЈОВИЋ
Драматург: ДИМИТРИЈЕ КОКАНОВ
Секретар позоришта: БИЉАНА ВУЛОВИЋ
Уметнички секретар: МАША МИХАИЛОВИЋ
Директор позоришта: НОВИЦА АНТИЋ

Позориште Атеље 212, Београд, Светогорска 21
благајна: + 381 11 3247 342, 322 66 26
atelje212bilet@atelje212.rs
www.atelje212.rs

21/22

ŠTO PRE KAO PRE

65

SHISEIDO
GINZA TOKYO